

Izhaja:

10., 20. in 30. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto za bolj premožne 2 goldinarja; za manj premožne rodoljube pa 1 gld. 50 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Leto XII.

V Celovcu, 20. rožnika 1893.

Štev. 17.

Skrbimo za naraščaj slovenskih omikancev!

Že sredi prihodnjega meseca se pričnejo sprejemne preskušnje za tiste dečke, ki želijo ustopiti v prvi razred latinskih šol. Zadnji čas je torej, da opozarjamo rodoljube, naj delajo na to, da naši posestniki več dečkov pošiljajo v latinske šole. V tem oziru smo koroški Slovenci zelo na slabem. Naši uradniki, odvetniki, notarji, zdravniki, učitelji itd. so večinoma nemški liberalci in nam nasprotujejo pri volitvah in vsaki drugi priložnosti. To pride od tod, ker koroških Slovencev premalo študira. Še v prejšnjih časih, ko narodna zavest še ni bila zbujena, študiralo jih je več; samo na Celovških latinskih šolah jih je bilo nad sto. Zdaj je pa na vseh koroških srednjih šolah v Celovcu, Beljaku in St. Pavlu komaj sto slovenskih učencev in na učiteljski pripravnici jih je tudi le prepičlo število. Prišlo bo še tako, da nam bodo slovenske šole s tem izgovorom odrekali, ker ne bodo imeli slovenskih učiteljev. V prvem razredu latinskih šol je vstopilo letos samo pet dijakov, ki so se zapisali za Slovence. Tako ne sme ostati. Kako sitno in težavno je za naše Slovence, ki nemško ne znajo, da najdejo skoro po vseh uradih le nemške uradnike, s katerimi se zgovoriti ne morejo, tako pri pošti, pri železnicah, pri davkarijah, pri sodnijskih in političnih uradnih. Pa ne samo zavolj tega so nam taki gospodje v težavo, ker z našimi ljudmi govoriti ne znajo, ampak tudi zavolj političnega nasprotstva, ker nočejo o ravnanjski slovenskega jezika nič slišati, ker jim preseda vsaka slovenska beseda, še bolj pa kak slovenski dopis, in ker pomagajo pri vsaki priložnosti našim nasprotnikom. Dokler ne bomo za to skrbeli, da bomo v naše pisarne slovenske gospode dobili, tako dolgo ni upanja, da bi se nam na bolje obrnilo. Zakaj pa tako malo slovenskih mladenčev študira? Glavni vzrok je revščina naših kmetov. Pri sedanjih slabih časih je kmetu skoro nemogoče, plačati za sina dijaka po 12 gld. na mesec ali še več. V Marijanišče pa tudi ne morejo vsi sprejeti biti. To so uvideli Celovski rodoljubi in začeli so delati na to, da bi se slovenski dijaki podpirali. Ako se ta misel izvrši, potem smemo upati, da se bo slovenskim dijakom

v Celovcu pridno pod rame segalo, kar bodi v tolažbo povedano vsem tistim, ki bi svoje sinove radi v latinske šole in učiteljsko pripravnico dali, pa se plašijo pred stroški. Upati smemo, da bodo Celovski rodoljubi v ta namen ne samo na Koroškem, temveč tudi od drugih slovenskih društev in rodoljubov precej podpore dobili in da bodo torej našim dijakom na pomoč prihajati zamogli. Prosimo tedaj rodoljube po deželi, posebno gospode duhovnike, naj nagovarjajo take posestnike, ki imajo nadarjene in pridne sinove, da jih dajo šolat, bodisi v gimnazijo, ali pa učiteljsko pripravnico. Če ne mi, pa naši potomci bodo uživali dobri sad teh žrtev; imeli bodo moč po javnih službah in uradnih, ki bodo z ljudstvom prijazno občevali v domačem jeziku ter mu duševno in gmotno pomagali, v političnih bojih pa mu zvesto na strani stali in ga vodili.

Zdaj pa še nekaj! Kedar bodete stariši pripeljali svoje sinove v Celovške šole, skrbite najprvo saj za to, da se fanti zapišejo za Slovence. Mnogokrat se zgodi, da oče ali mati odideta, fant pa je sam sebi prepuščen in zapiše v rubriko „materin jezik“ nemščino; potem mu pa ni treba slovenščine učiti se. Na našo žalost moramo omeniti, da se nahajajo vsako leto taki fantje, ki so prišli iz tridih slovenskih pokrajin, ki pa ali iz nevednosti ali pa tudi z namenom zatajijo svojo drago materinščino. Kar se pa enkrat zapiše, to se ne sme več pri drugi priložnosti popraviti. Tako ostane fant za cel čas, dokler študira, za Nemca upisan, ne obiskujeslovenščine, izredi se čisto v nemškem duhu in je za svojo domovino izgubljen. Torej še enkrat opominjamo vas, ne pozabite, da ste Slovenci in da se tudi vaši fantje zapišejo kot Slovence.

Dopisi prijateljev.

(Kronin dar!) V korist družbe sv. Cirila in Metoda so naravnost glavni družbi v Ljubljano odposlali: Čč. gg. Jož. Konrad, Ferd. Krajger, Fr. Lenc, Lipe Kandut, vsi v Šebnu, vsak po 1 krono, skupaj 4 krone. Dalje so darovali: čč. gg. Iv. Adamič, učitelj na Muti, 1 krono; Drag. Rous, prov.

v Ingolsthalu, 1 krono; Val. Božič, župnik v Pokrčah, 2 kroni; Anton Žák, st. kaplan v Celovcu, 2 kroni; Jan. Volavčnik, župnik na Rudi, 1 krono; Jožef Pogačnik, župnik v Kotljah, 1 krono; Šimen Greiner, župnik v St. Jakobu ob cesti, 4 krone; Lenart Gradišnik v Celovcu, 1 krono; J. H. iz Žužalč, 1 krono; J. Ure, posest. v St. Martinu pri Celovcu, 1 krono; F. P., kmet v Žel. Kaplji, 1 krono; od sl. Obirskega farovža 4 krone, od sl. Kapelskega farovža 6 kron; č. g. Iv. Ev. Obalo, vpok. župnik v Brunnsee na Štajerskem, 4 krone, skupaj 30 kron. — Konečno še priporočamo in prosimo, da bi zdaj, ko so se pokazale krone v prometu, rodoljubi po deželi blagohotno pri Slovencih in Slovenkah tiste nabirali ter jih potem ob svojem času z imeni darovalcev vred poslali na uredništvo „Mira“, da jih v listu izkaže ter jih potem od tu, kot dar koroških rojakov odpošlje predsedništvu slavne družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljano. V vrstah darovalcev naj nikdo ne manjka, ker tu gre za dobro stvar.

Iz Beljaške okolice. V predzadnji številki Beljaškega časopisa trdijo nekteri odpadniki, bolje rečeno nemškutarji iz Podravelj, Dol, Skočidol in iz okolice Blaškega jezera itd., da mi ne maramo sprejeti bratovskega društva „Sokol“. To je laž! Pri nas bode to društvo vsaki čas z navdušenjem sprejeto.

Več kmetov iz okolice Podravljske in Lipske.

Iz St. Lenarta pri sedmih studencih. (Župnik Stöckl t.) Leta 1867. nastopili so veleč. gosp. Šim. Stöckl kaplanijsko službo v St. Lenartu pri sedmih studencih, kjer so svojo službo skozi štiri leta v popolno zadovoljnost cele St. Lenartske fare tako vestno in natančno opravljali, da so se vsem farmanom, zlasti pa otrokom v šoli zelo prikupili. Da so pa tudi oni bili s St. Lenartčani zadovoljni, priča neko pismo, ki so ga kot provizor iz St. Jurja pri Celovcu svojemu prijatelju v St. Lenart pisali, v katerem se med drugimi vrsticami tudi bere: „In če bo St. Lenarčica kdaj udova, tako bi se ji hotel jaz za ženina ponuditi“. In res, po smrti veleč. g. župnika Valent. Knafelna, ki so bili v St. Lenartu 42 let dušni pastir in so kot duhovni svetovalec 82letni starček umrli, nastopili so č. g. Stöckl leta 1871. kot župnik St. Lenartske, kjer so do svoje smrti dne 5. maja 1893 kot vzgleden duhovnik svojo dušno pastirstvo natančno in vestno opravljali in sicer skozi 20 let le čisto sami, od junija 1891 pa s pomočjo č. g. kaplana. Rajni

Pabérki.

Kdo je naučil ptice peti?

Majnikovega jutra sem stal v gozdu naslonjen ob star javor. Listje na drevesih se je še le razvijalo iz popkov. Solnce je sijalo z vsemi svojimi žarki na zeleno travo, plave vijolice in druge rožice — sijalo je tako jasno, tako polno, da je vsa rosa žarila od njegovega leska.

In nad menoj na vejah so ptice žvižgale, pele, evrkale, kukale, vse je bilo polno njih smeha, grkutanja, ukanja in vriskanja, da sem ves omamljen zaprl oči in poslušal, kakor v sanjah to čarobno godbo.

„Moj Bog!“ sem vskliknil nehoté, „kako je ta svet lep!“

Šel sem dalje in koder sem šel, povsod so me gledala črna očesca in pozdravljali sladki glasovi; obstal sem pred mlado še ptico: „Prosim te, ljuba ptičica, povej mi, kje si se naučila tako lepo peti? Saj mi srce od samega veselja hitreje vtriplje!“

„Ljuba duša,“ odgovori ptičica, „to me je naučil atej.“

Oče te ptice je sedel zraven na veji in zaslišavši najin pogovor, je kimal prijazno z glavo in se bahal: „Dà, jaz sem jo naučil peti.“

„In kdo pa je tebe naučil?“

„Tudi moj oče — to pa je že davno-davno!“

„In kdo pa je zopet tvojega očeta naučil?“

„Ded — od tega časa pa je že zelo davno.“

Dalje pa se nihče več ne spominja.“

Zraven na drevesu je sedel star, siv škorec, resno in počasno kimajoč z glavo. Pri zadnjih be-

sedah se je naklonil k naši strani, kakor kak gluh človek in povzdignivši ponosno svoja krila, odprl svoj kljun in počasi s hripavim glasom je rekel: „To ni res, da se nihče dalje ne spominja. Ti zmirom neumno govoriš. Jaz se spominjam in vem, kaj in kako je bilo od začetka. Poslušajte, povedal vam bom.“

In škorec si je obrisal kljun ob krilo, kakor marsikteri govornik si obriše, predno začne govoriti, z robcem usta in začel pripovedovati:

„Ko je Bog vstvaril svet, vpile so ptice, kakor je ktera znala in kakor jim je kljun zrastel. Letale so sem ter tja, skakljale po vejah, veselile se, a v njihovem vpitju in žvižganju ni bilo nobene lepote. Hvalile so sicer Boga, da jih je dal v tako lep in krasen svet, a ta hvala ni bila vbrana in ni ugajala Bogu. Misli si je torej Bog: „Naučim jih peti,“ in kar je sklenil, to je tudi storil. Nekega lepega jutra so ptice slišale od zdolaj nekaj tako sladkega, da niso se upale ne dihati. Niso vedele, kaj bi to bilo. Pogledale so navzdol in so videle tri angeljčke, ki so godli tako sladko, lepo in ljubo, da še nihče ni slišal takšne godbe in tudi ne bo, dokler ne pride v raj, iz katerega so ti trije angeljčki prileteli. Cel gozd je takrat ves začuden vtihnil in poslušal.

Angeljčki so končali in klicali ptičice: „Ne bojte se in pojdite bližje. Ako hočete, bomo vas tudi naučili peti.“

Sraka se je porogljivo smejala in rekla ponižnemu slavččku: „Leti tja ti grdi in uči se, da boš moder postal. Jaz tem trem ne verujem: lažejo se — in je odletela.“

Tihi, ponižni slavčček, katerega so takrat za-

ničevale vse ptice zavoljo njegove grde barve, je letel prvi in se je vsedel enemu angeljčku ravno na ramo. Druge ptice so letele za njim. Nektera se je vsedla bližje, druga dalje, nekatere so ostale na drevesih, kakor se je pač vsakej poljubilo. In angeljčki so začeli peti, da se je daleč na okoli razlegalo.

Pisana šoja, prevzetni fazán in lepa papiga so rekle: „Čemu pa potrebujemo petja, saj smo itak lepe?“ in so odletele. — Vrabelj je videl od daleč rudeče črešnje in pozabivši na petje, letel jih je pobirat; z njim je odletelo še več ptic. In glejte: vse ptice, katere so odletele, niso se naučile peti; tiste pa, katere so poslušale, so pele odslimal tako krasno, da se je po cellem gozdu razlegalo in ponižni slavčček, ki je sedel najbližje, poje sedaj lepše, kot vse druge ptice. Naučil se je iz raja. Kdor izmed nas tja pride in bode slišal angeljčke peti in gosti, pozna, da sem resnico govoril. Ali vi mladi nam starim ne verujete.“

Škorec je stresel z glavo in začel premišlje-vati dalje.

(Iz češkega — Svečan.)

Smešničar.

Hribolazec: „Kako dolgo pa še pojdemo po tej strmini v hrib?“ Vodnik: „Samo do vrha še, potem gremo pa navzdol.“

Pred nekim kraljem je bilo enkrat zbranega mnogo ljudstva. Kralj je vprašal ministra: „Od česa pa živi toliko ljudstva v tem mestu?“ Minister je odgovoril: „Od tega, da drug drugega goljufajo.“

gospod Šimon bili so jako dobri in blagodušni, poznali so ovčice na zunanem in znotranjem, pohvalili so dobro, a tudi strogo in gromovito so posvarili, kedar je bilo treba; tudi za svoje pravice so se z vso odločnostjo potegnili. Sploh pa so bili jako mirnega in blagega značaja. Družbam sv. Mohorja in sv. Cirila in Metoda bili so zdaten ustanovnik in podpiratelj. V poslednjih treh letih bolehal so za vodenico in ravno ta bolezen spravila jih je v prezgodnji grob. Zapuščeni farmani prosimo Boga, da bi nam rajnemu č. g. Stöckl-nu enako uzornega naslednika dal. Za rajnim gospodom pa pogosto vzdihujemo: Bog jim daj večni mir in večna luč naj jim sveti! Še od drugih stvari bi rad pisal, pa čas mi ne dopušča, torej odložim za drugokrat.

Iz Ziljske Bistrice. V „Miru“ je bilo brati, da bo g. dr. Kramar dné 14. velikega travna v Ziljski Bistrici govoril o živinoreji in travnikih v slovenski besedi. Dasi tudi je ljudstvo bilo še zbegano zaradi groznega požara Zahomcem in ni bilo velikega števila udeleževalcev pričakovati, se je vendar zbralo še precej kmetovalcev in drugih — še celo iz Blač so prišli možje, — da bi slišali govor in pouk g. dr. Kramarja. Žal da nismo vedeli, kje bo g. doktor govoril, popraševali smo tu in tam, toda g. dr. Kramarja ni bilo nikjer. Pozneje pa smo slišali, da je g. dr. Kramar res bil tukaj. Spremil ga je znani liberalce in nemškutar, pa Bog ve, kje ga je vodil, da nas ni našel, mi pa tudi njega ne. Slovenci so pač lahko najti, zato se nam to zdi čudno. Tako tudi g. dr. Kramar ni mogel govoriti in mi smo se razšli, ne da bi slišali zaželjeni pouk. Ta dogodek vam naznanjamo, da vidite, da nam taka uredba nič ne koristi. Zgorej imenovani naš nasprotnik je načelnik okrajne kmetijske družbe (Gau-Vorstand), pri katerem se je g. dr. Kramar gotovo najpoprej oglašiti moral, in ta je potem že skrbel, da Slovenci zaželenega pouka niso mogli deležni postati.

Od Ziljske Bistrice. (Razno.) Mnogo lepih starih šeg slovenskih se je še ohranilo med našim slovenskim ljudstvom. Tako staro šego gledali smo tudi tukaj na Binkoštni pondeljek, ko je šest slovenskih fantov „pobijalo sod“. To igro je prišlo gledat tudi mnogo gospode iz Beljaka, Trbiža itd. Izostal je pa žal lepi narodni „visoki raj“ pod lipo! Zakaj? Koliko boljše bi bilo, da se ohranijo stari narodni običaji, namesto, da se toliko razširjajo novošegni razuzdani plesi! Kako lepo piše naš slavni rojak M. Majar o starih slovenskih navadah: „Važno je, da običaje slovenske poznamo, še važneje pa, da se jih krepko držimo in se pri vsakej priložnosti skazemo, da smo koreniti Slovani!“ — Naša slovenska posojilnica, ki je začela poslovati dné 1. vel. travna 1892. leta, je imela do konca leta 18.000 gld. denarnega prometa in 22 udov (s 360 gld. deležev). Koncem leta je bilo hranilnih vlog 6510 gld., posojil 4180 gld., 181 gld. upravnih stroškov. Rezervni zaklad ima 22 gld. Te številke kažejo primeroma prav dovoljen začetek naše posojilnice. Letos pa posojilnica še bolj napreduje in zaupanje do nje je vedno večje! Naj bi se slovenski Ziljani pridno oklepali naše posojilnice! Svoji k svojim! — Ziljsko železnico so začeli dné 20. vel. travna graditi pri Podklostru. Kmalu bode tedaj „lukamatija“ žvižgal po naši dolini, a tudi v korist slovenski narodnosti! — Hvalevreden sklep je storil občinski odbor Štebenski. Omejil je namreč mnoge plesne veselice in zaukazal, da se sme plesati samo ob sejmu vel. srpana meseca. Dobro!

Iz Sveč. (Pobalinstvo.) Nekdaj so ljudje v Svečah mirno živeli; niso se pravdali in tako zanašali denar k „jezičnim dohtarjem“; tudi pri volitvah, naj so bile že v deželni ali državni zbor, ali naj so bile občinske volitve, je šlo vse precej gladko. Ljudje so opravljali svoje dolžnosti in so bili zadovoljni. Sedaj pa je drugače. Odkar je prišel v Sveče neki človek, kateri je Svečanom dobro znan in ktere ga tu nočemo imenovati, sledi pravda za pravdo, tožba za tožbo; ljudje ne živijo več tako mirno kakor prej. Oni človek je vse podšuntal, enega je nahujskal zoper drugega. Lahko trdimo, da je on kriv vseh Sveških tožeb in pravd. No, hvala Bogu, naši ljudje to dobro vejo in zato ne marajo več tako za njega, kakor prej in upamo, da ga bodo v kratkem, če bode še tako naprej šlo, popolnoma prezirali. — Dozdaj smo zmirom mislili, da pri nas nobenih pobalinstov ni, v zadnjem času smo se pa prepričali, da so v Svečah taki ljudje, ker ste se tu zgodili dve pobalinstvi. Ali ni to pobalinstvo, če naše katoliško-politično in gospodarsko društvo pošlje v Sveče plakate in nekdo enega, kateri je bil prav na javnem kraju, nalašč po noči z blatom pomaže? To je gotovo pobalinstvo, ktere ga je mogel storiti samo tak človek, ki je svojo narodnost slovensko zatajil in sedaj postal nemškutar, ker poturica je zmirom hujši od Turka. — To je eno pobalinstvo, ktero se je v Svečah zgodilo. In drugo? Neki človek tudi vsem dobro znan, na ktere ga bi mogli s prstom pokazati, je hotel v imenu svojem in v imenu drugih

najeti in plačati nektare hujšake, da bi prišli na shod katoliško-političnega društva v St. Janžu in tam zdražbo in nemir delali. Ali možje se od podkupovalca niso dali premetiti in zapeljati, pač pa so bili tako pošteni, da so to sramotno in pobalinsko ponudbo odbili. — Sedaj pa vprašamo, kdo prav za prav tisti nemir na Koroškem dela? Ali mi pošteni Slovenci ali takšne poturice, kateri s tem, da so zavrgli svojo narodnost, so zavrgli ob enem tudi poštenost in dobro ime?

Od Soteske. (Kresovi na čast sv. Cirila in Metoda.) Prelepa navada udomačila se je zadnja leta med Slovenci, zlasti v starodavnem Korotanu, navada, da prižigajo na predvečer dnú slavnih slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda po slovanskih hribih in gorah žareče kresove. Zlasti med koroškimi Slovenci udomačila se je ta hvalevredna šega in minula leta je na oni večer po vseh slovanskih krajih kar migljalo lepih in velikih kresov, ki so zgovorno pričali, da tudi koroški Slovenci še živimo, dasiravno nas hočejo zlobni nasprotniki s kruto pestjo ugonobiti. Upamo, da bode tudi letos tako in da bodo letos slovenski kresovi še številneje žareli po naših krajih v jasni dokaz, da tudi koroški „parteitag“ in huda sapa, ki je v zadnjem času še bolj ostro začela pihati zoper nas, še nista ugonobila in da nas kmalu ne bosta! — Sv. Solunska brata Ciril in Metod prižgala sta našim slovanskim pradedom luč sv. katoliške vere, ktero smo mi podedovali. Zato se jima hočemo skazati hvaležne ter to hvaležnost pokazati po svitlo žarečih kresovih, katerih svitli žar se dviga proti nebesom, kamor sta nam sv. brata kazala pravo pot! Kresovi bodo lep dokaz, da hočemo sv. katoliško vero zvesto ohraniti tudi mi, da se ne udamo lažnjivim laži-liberalcem, ki nam od vseh strani vsiljujejo svoje piškave, lažnjive nauke. — Kresovi so pa tudi priča, da hočemo zvesto ohraniti plamtečo ljubezen do slovenske domovine! Na vseh koncih in krajih preže zagrizeni nemškutarji in nemški laži-liberalci na našo slovensko narodnost; da pa le-té ne pustimo, da hočemo ostati zvesti svojemu narodu, zvesti Slovenci, to naj kažejo plamteči kresovi, prižgani na čast slovanskima sv. bratoma! S kresovi pa ne bomo izživali nasprotnikov, ne bomo rušili glasovitega in razupitega koroškega „miru“. Le s postavnimi sredstvi, po mirnem potu hodimo odločno za svojim ciljem! — Torej Slovenci po širnem slovenskem Korotanu, pokažite na predvečer dnú sv. Cirila in Metoda, dné 4. mal. srpana, da ste res Slovenci „z dušo in telom“ ter prižgite prav obilo kresov po vseh slovanskih gričih, hribih in gorah! — Naše slavne podružnice družbe sv. Cirila in Metoda pa opozarjamo in prosimo, naj napravijo v isti namen podružnične shode, bodi-si v nedeljo dné 2. ali 9. mal. srpana, da se tudi tako primerno in dostojno slavi dan sv. Cirila in Metoda! Ob teh shodih naj se govorijo primerni slavnostni govori o krščanskem življenju in blagonosnem apostolskem delovanju sv. Cirila in Metoda! Tako bomo ta dan lepo in spodbudno obhajali sv. bratoma v čast, slovenskemu ljudstvu v pouk in korist. — n.

Od Drave. (Nemški „šulferajn“.) Nemškemu „šulferajnu“ se slaba godi. Nemci so se že naveličali, podpirati ga s svojim denarjem. Tako se mu je zmanjšala nedavno v Liberci, „trdnjavi nemštva“ na Češkem, letna podpora. Tudi v nižjeavstrijskem deželnem zboru je še le po dolgem priporočanju nekterih poslancev dobil 2000 gld. podpore. Sami Nemci vidijo, da prav za prav ni za otroke nemške, ampak za otroke slovanske, da bi se potujčili; to je društvo, ktere ga poglavitni namen je germanizovanje. Vsak Nемец je prepričan, da se za otroke nemške na Avstrijskem dovolj (prav za prav bi imeli reči preveč) skrbti, in zato ga ne podpira več. Zavolj tega je „šulferajn“ prišel v zadnjem času ob vso veljavo. Poslušajmo kaj pravi nek nemški časnik („Goldene Mittelstrasse“) o šulferajnu: „Največja neumnost, ktera se je kedaj v škodo nemštva storila, je bila ustanovitev „šulferajna“. To društvo nam nič ne koristi, ono nam celó škoduje . . . in zato se moramo čuditi, da je toliko trapastih ljudij, kateri za to društvo še kaj denarja dajo.“

Iz Bistriških Rovt v Rožni dolini. (Nova šola.) Cenjeni gosp. urednik! Iz naše vasi, ktera šteje 135 duš, gotovo niste še dobili nobenega dopisa. No vsaj jaz Vam nekaj sporočim, da tudi drugi svet o nas kaj zvé. Je nas sicer malo, a ne mislite si, da nas smete zavolj tega prezirati. Mi smo mi in tudi kaj veljamo! Smo dobri Slovenci in pošteno se živimo s trdim delom; pri tem smo pa vendar zadovoljni, le da nam Bog zdravje da! Slišali smo, da dobimo šolo, v ktere bode menda g. učitelj iz Bistrice ali Sveč poučeval. A ne vemo še, kdaj se začne in kakošna bode, ali bode francoska, laška ali celó turška; bržkone bode nemška. Bodete se gotovo čudili, zakaj ne vemo, kakošna bode, a nikar se ne čudite. Smo tu sicer vsi Slovenci in za Slovence bi imela biti po zdravej pameti samo slovenska šola ali Celovška

gospoda ima čudne pojme o šolah. Znabiti, da ti učeni gospodje sami ne vejo, kakšna mora biti šola, sicer bi priprostitih kmečkih starišev ne povpraševali, kakšno šolo hočejo ali slovensko ali nemško. Za nas pa menda vendar naredijo šolo slovensko, ker naši otroci nikoli niso še slišali nemške besede. Ko bi učitelj z njimi nemški govoril, gledali bi ga kakor telički nova vrata.

Iz Bistrice v Rožni dolini. (Raznoterosti.) V naši Bistrici je zmirom kaj novega; najnovejše je, da dobimo brzojavni urad. Prav je! Ne bomo vsaj tako oddaljeni in zapuščeni od celega sveta. Pošto sicer imamo vsak dan, ali dozda je še manjkalo telegrafa. Če smo hoteli kaj hitro sporočiti svojim znancem in prijateljem, morali smo zmirom leteti v daljne Borovlje. Zdaj pa nam še manjka železnica. Toda upamo, da tudi ta kmalu pojde čez Ljubelj. Telegraf se bode začel vpe-ljavati dné 15. junija in brzojavni urad bode pri g. Kraigheru, kjer je tudi poštni urad. — Konečno smo tudi to dočakali, da naši otroci grejo redno v cerkev pod nadzorovanjem gg. učiteljev. Ker ne morejo v nedeljo zavolj naše majhne cerkve, grejo ob delavnikih. Ali to moramo opomniti, da naš g. nadučitelj Drozg ima veliko boljši red pri otrocih v cerkvi, kakor Sveška gg. učitelja. — Nedavno se je popravljala most čez Dravo pri „Humberzi“. Zavolj tega je bil zaprt od 10. ure dopoldne do 3. ure popoldne. Ali nihče tega iz naše okolice ni vedel, tako, da so vozniki morali čakati nekoliko ur pri mostu, predno se je most ob določenem času zopet odprl. Zatorej svetujemo Celovškim gospodom, da bi enake oglase tudi objavili vselej v „Miru“ in ne le v „Klagenfurter Zeitung“ ali drugih nemških listih, katerih nikdo v našem kraju ne bere. Ali nismo mi Slovenci vredni, da se nam kaj takega naznani po „Miru“ ali vsaj po občinskem uradu? Pričakujemo, da se bodo v prihodnje Celovski gospodje bolj ozirali na nas Slovence.

Iz spodnjega Roža. (Delovanje nemškega šulferajna.) V poročilu nemškega šulferajna sem bral, da tisti podpira s svojim denarjem 61 učiteljev na Koroškem. Ako bi šulferajn podpiral naše učitelje iz usmiljenja, ker so slabo plačani, da bi sebi in družini kaj prihranili, to bi bilo ja hvale vredno. Kdor pa šulferajn in njegove namene pozna, bo dobro vedel, zakaj da naše učitelje podpira. On hoče imeti zvestih vojakov, ki mu pomagajo pri ponemčevanju. Staval bi kaj, da od nemških učiteljev, ki so v nemških krajih nastavljeni, nijeden ne dobi krajcarja podpore, pač pa taki, ki delujejo med Slovenci. Rekel bo kdo: „Čemu je treba naše učitelje z denarjem pridobivati za to, da bi otroke prav pridno ponemčevali, saj so sami vsi vniti za to, in je tudi na Koroškem dovolj mogočnih gospodov, ki jih k temu pri-ganjajo? Sicer pa so šole itak večidel tako uravnane, da se ponemčuje, kolikor se more.“ Ta ugovor je res opravičen; pa šulferajn bo že vedel, kaj dela, zastonj svojega denarja ne bo proč metal. Morda potrebuje učitelje še za druge namene, na primer za agitacije zoper prošnje za slovensko šolo?

Iz Dobrle vesi. (Shod katoliško-političnega društva.) V nedeljo dné 11. t. m. zbiralo se je pošteno slovensko ljudstvo v lepi gostilnici pri Brajniku, kajti bil je napovedan shod slovenskega političnega društva. Naša Podjunska dolina je narodna in zavedna, in kjer se Slovenci zbirajo, je zmirom dovolj ljudij. Došlo je kakih 150 posestnikov in tudi mnogo žensk, ki so v stranskih izbah čakale na večerno veselico, ker jim ni dovoljeno, poslušati politične govore. Zborovanje je otvoril č. g. deželni poslanec Greg. Einspieler, predstavil je vladnega komisarja g. Kremenška ter svoj nagovor sklenil s trikratnim živio-klicem na svitlega cesarja, na kar so zagrmeli živio-klici na cesarja po celi dvorani. Potem je predsedništvo prevzel g. Legat in g. Einspieler je poročal o svojem delovanju v deželnem zboru. Pojasnil je težavno stanje, ki ga imata on in tovariš g. Muri, osvetlil pa tudi s številkami gospodarstvo liberalne stranke v Koroškem deželnem zboru, to je tiste stranke, ki ljudstvu vedno obeta, da ga hoče osrečiti, zraven mu pa le vedno večja bremena naklada. Po predlogu g. Bayerja izreklo se je njemu in g. Muriju popolno zaupanje Podjunskih volilcev. — Potem je v lahko razumljivih besedah govoril g. kaplan Bayer o političnih strankah na Koroškem. Vse je pritrdjevalo zgovornemu rodoljubi, ki je znan kot eden najboljših stebrov slovenstva pod Juno. On razmere dobro pozna, govoril je iz skušnje in iz srca, zato so njegove besede tudi do srce segle. Žel je burno pohvalo poslušalcev. — Gosp. Kandut je govoril o šolah, g. Legat o volitvah in političnih bojih, g. provizor Lenc pa o narodnem gospodarstvu. Celi „Mir“ bi ne zadostoval, ako bi hotel te govore le ob kratkem posneti. Take govore je treba slišati; govorjena beseda več izdá, kakor pisana. Zato gre pa vsa hvala gospodom govornikom, ki se potrudijo in storijo daljno pot, da podajo našemu ljudstvu nekaj zdravih naukov. — Oglasil se je za

besedo tudi stari rodoljub č. g. župnik Muden iz Železne Kaple ter je navdušeno govoril o narodnem ponosu. Med poslušalci je bilo lepo število naših rodoljubnih duhovnikov, njim na čelu neustrašeni rodoljub vlč. g. prošt Marinič. Pri večerni zabavi so nas razveseljevali Šmiheljski pevci.

Iz Ljutomerske okolice. (Letina. — Društva.) Dolgo smo imeli sušo, še le rožnik nam je prinesel zaželjeni dež. Sadno drevje bo letos plodno, tudi vinske gorice lepo kažejo; nadejamo se dobrega Ljutomerčana. Vinograde vsi škropimo zavolj strupene rose; nekteri škropijo tudi drevje. Dne 25. vel. travna smo imeli prvi živinski sejm. Prignalo se je čez 600 glav. — Pevsko društvo pri Mali Nedelji dobro napreduje, šteje že čez 20 udov. Okoli Svetinj je še dosti nemškutarjev, zato je želeti, da bi se tam ustanovila podružnica sv. Cirila in Metoda. Tudi pri sv. Križu na Murskem polju bi bila potrebna.

Od Male Nedelje. (Slabi časi.) Tudi od nas se ljudje močno selijo v Ameriko. Žene jih revščina, ker jim doma skoraj ni živeti. Veliko jih je, da ničesar nimajo in tudi zaslužka ne. Kdor ima pa kako posest, je zadolžen in mora delati za obresti, za davkarijo in za družino. K temu pridejo še slabe letine, dragi posli in druge skrbi. Kmet dela od zore do mraka, pa nema od tega nič, ko nekoliko slabe hrane, včasih še neslano. Kmetški stan gotovo propade, ako ne bo vlada s podpora, znižanjem davkov in boljšimi postavami na pomoč prihitela. Toda do tega je malo upanja, dokler imajo nemški liberalci prvo besedo v državi.

Slovenci in Slovenke! Darujmo prvo krono, ki nam v roke pride, družbi sv. Cirila in Metoda!

Glasovi nasprotnikov.

Nemški „šulferajn“.

O Binkoštih je imelo znano društvo nemških in nemčurskih zagriznjencev, zloglasni nemški „šulferajn“ v Toplicah na Češkem svoj 13. letni občni zbor. Nemški velikaši tožili so tam, da hodi nemška stvar v Avstriji — rakovo pot (?) in da „šulferajn“ precej peša, ker so mu dohodki vsako leto manjši. Kakor navadno, pečali so se zbrani rešitelji „stiskanega“ (??) nemštva jako obširno z našimi koroškimi, slovenskimi razmerami. Čisto nerazumljivo nam je, čemu se „šulferajn“ toliko vtika v naše razmere, ko vendar že c. kr. šolski uradi toliko, da, le preveč, skrbé za nemščino v slovenskih šolah! „Šulferajnovcem“ gre menda to pomembovanje še prepočasno, ker vsiljujejo še svoje groše, da bi koroški Slovenci čim preje zginili izpred oči oblastnih nemčurjev! — Lani je podpiral „šulferajn“ učiteljsko semenišče v Celovcu, da tako že mlade učitelje spravi pod svojo oblast. Da učitelji, ki so v mladih letih jedli „šulferajnov“ kruh, pozneje ne delajo zoper „šulferajn“, marveč so najhujši rogovileži za „šulferajnovce“ namene, je jasno, in to skušamo pri nas tudi dan na dan! 61 učiteljem dale so se od „šulferajna“ „častne (??) nagrade“ (Ehregaben) za „uspešno“ poučevanje nemščine v dvojezičnih šolah! Da ravno te „častne nagrade“ najbolj mičejo naše „volks-ver-bildnerje“, da utepajo (!) slovenski mladini le blaženo nemščino v glave, in se otroci tako nauče k večjemu zlobodirati par nemških besed, katerih pa ne zastopijo, drugega pa nič, je znana stvar! Smemo pa li upati zboljšanja teh razmer, dokler so učitelji naše mladine tako navezani na „šulferajn“ in njegove velikaše, naše najhujše nasprotnike? Pretužna nam majka! — 64 dvojezičnih šolam dalo je društvo 1773 raznih nemških knjig, drugim dovolilo podpore itd. — Pa ne le z našimi šolami so se pečali pri obnem zboru, tudi druge naše razmere jim niso po volji, ker jih najbolj jezi že to, da sploh Slovenci še dihamo! Vjedali so se nad našim „Mirom“, nad Mohorjevo družbo, katoliško-političnim društvom, družbo sv. Cirila in Metoda, slovenskimi posojilnicami itd. Ne bodedo odgovarjali na razne psovke, ki so se na shodu rabile zoper nas, a vprašati moramo: kaj imajo omenjena društva opraviti na shodu šolskega društva? — Vse to nam znova kaže, da „šulferajn“ ne skrbi za nemške otroke, marveč da mu je le namen: loviti v svoje šole in poturčevati slovensko mladino, sejati med slovensko ljudstvo plevel nemčurstva in židovskega laži-liberalizma! Zato pa naj združijo zoper nakane „šulferajna“ vsi slovenski rodoljubi svoje moči, da se mu na Slovenskem čim preje izpodmaknejo tla!

„Freie Stimmen“

imajo v Podjurski dolini dopisuna, ki v svoji zagrizenosti še bolnikov ne more pri miru pustiti in se v št. 69. hoče šaliti iz č. g. komendatorja Mat. Serviceljna, kako si je nogo zlomil in jo dal ravnati po neki osebi, ki po njegovih mislih seveda nič ne zna, zato se noga ni zacelila. Dalje pravi, kako je potem bolnik pomoč iskal pri nekem Ljubljanskem zdravniku ter javka, da je Reberška fara zdaj brez dušnega pastirja. Na to je treba odgovoriti, da je tista oseba sicer spretna v takih rečeh, pa na kmetih je težko dobiti potrebno pripravo in zdravniška pomoč tudi ni vedno pri rokah, kakor v mestu. Tudi so bile kosti zdrobljene, torej ni čudo, da so v stopalu nekoliko odjenjale, da noga ni mogla se celiti. Kar se pa tiče slovečega zdravnika dr. Šlajmerja, je tisti nogo v kratkem času prav izvrstno uravnal, kajti že prihodnje dni bode zapustil obče spoštovani g. komendator Ljubljansko bolnišnico ter se podal za kake tri tedne v Krapske toplice, odkoder se vrne početkom meseca malega srpana na svojo faro. Zastran dušnega pastirstva na Reberci pa naj bo liberalni, za dušni blagor Reberčanov toliko vneti (?) dopisun brez skrbi: štirje sosedni duhovniki skrbijo za dušne potrebe male Reberske fare. Na dopisuna se pač prileže prislovica: „Ein Fisch, ein Hecht, der g'scheidt sein möcht“.

Politični pregled.

Veliko se piše o Tržaških volitvah, ki so se ravnokar dovršile. Zmagala je „napredna“ ali progresova stranka, ktere je Italija bolj pri srcu, kakor Avstrija. To je hud udarec za vladno in za cesarskega namestnika Rinaldinija. Ta mož je Lah in nema ljubezni do Slovanov. Torej se tira na Primorskem stara, pogubna politika naprej, da se zatirajo cesarju zvesti Slovenci in Hrvatje, Lahom pa, katerih mnogo škili čez mejo, pustijo vse veljati. Ljuliki se priliva, žito se pa iz zemlje ruje; tako modro se vlada na Primorskem! Ali se bodo našim državnikom kedaj oči odprle? — Baron Hein je imenovan za deželnega predsednika na Kranjskem. Do zdaj je bil namreč samo vodja deželne vlade. Kolikor se kaže, ta gospod Slovincem nikdar ne bo toliko prijazen, kakor je bil baron Winkler. — Na Hrvaškem so si narodnjaki in madjaroni hudo v laséh. Nedavno so narodni zastopniki izstopili iz mestnega zbora v Zagrebu. Čeravno imajo madjaroni vso vladno moč na svoji strani, vendar se rodoljubna stranka vedno bolj ojačuje, odkar so se združili Strossmajerjanci in Starčevićjanci. — Minister Kalnoky je rekel v delegacijah, da je Rusija miroljubna, in da se bo dalo morda razoroženje doseči. Zbližanje med Rusijo in Avstrijo hudo peče Pruse in Nemce sploh, ker se bojijo, da bi znala Avstrija še zapustiti trodržavno zvezo in okleniti se Rusije. Potem bi imeli Nemci samo še Italijo za pomočnico; pa še tista jim ni gotova, ker je na Laškem mnogo politikov, ki bi rajši videli zvezo s Francijo.

Na Nemškem je živahno volilno gibanje, pa nihče ne vé, kakšen bo novi državni zbor. Vladni listi že zdaj grozijo, da bo zbornica spet razpuščena, če ne bo privolila v vojaško predlogo. Odkar je Bizmark odstavljen, je Nemčija vedno v hujših stiskah. — Srbski radikali, ki imajo po novih volitvah veliko večino v skupščini, hočejo prejšnje liberalne ministre tožiti. Zaslužili so to že.

Novi čar.

Na Koroškem. Cesta ob južnem bregu Vrbskega jezera je zdaj do Ribnice dogotovljena. — Znani Celovski zdravnik prof. dr. Krasnik je stopil v pokoj ter dobil od svetlega cesarja red železne krone 3. vrste. — Ziljsko železnico so začeli graditi 20. vel. travna. — Občinski odbor v Štebnu na Zili je sklenil omejiti prepogoste plese. — Celovski liberalni list „Freie Stimmen“ se jezi; da so posojilnice v Dolnji Avstriji večidel v duhovskih rokah, ker temu listu ni po volji, da bi duhovščina kako veljavo imela med ljudstvom, zlasti pri volitvah. Iz tega naša duhovščina lahko spozna, kako prav ima, da sodeluje pri posojilnicah, kajti česar se nasprotnik boji, to je pravo. — V Celovcu so se vse ljudske šole zaprle zavolj ošpic, ki so se med otroci pokazale. — Pri občinskih volitvah Podljudelom so Slovenci zmagali. Iz Slov. Plajberga še nemamo poročila. Ti dve občini ste bili namreč združeni, zdaj ste se pa ločili, torej je bilo treba novih volitev. — Dekliška šola usmiljenih sester v Gospi Sveti je dobila pravico javnosti. — Zidovje nove Mohorjeve hiše v Celovcu je dovršeno. Delavci so od veselja dvakrat razobesili slovenske in cesarske zastave, ker so jih prvi pot neki Celovski pobalini v noči potrgali in odnesli. Veliko poslopje v dva nadstropja na voglu treh

cest dela na vsacega mimogredočega mogočen utis. Zdaj se bodo začele stene ometavati in do meseca listopada tekočega leta bode hiša popolnoma gotova. — Letni zbor Celovške podružnice sv. Cirila in Metoda dne 14. rožnika bil je dobro obiskan. Volil se je odposlanec za glavno skupščino, kteremu se je dalo potrebno ravnilo. Magistrat je poslal k zboru za komisarja g. Male-ja, magistratnega oficijala, koroškega Slovenca, ki je že več let pri magistratu, in vendar se je prej vedno zatrjevalo, da magistrat nema nobenega slovenskega uradnika. — Romarski vlak na sv. Višarje se bo odpeljal dne 3. mal. srpana, t. j. v ponedeljek jutraj, kakor lansko leto, od Spodnjega Dravberga in bo sprejemal romarje na vseh postajah do Beljaka. Vožnja bo boljši kup. Na sv. Višarje pridemo v procesiji ter bo slovesni sprejem s pridigo, drugi dan jutraj pa opravila kakor na velike praznike. Kdor se spomni, kako lepo je bilo lansko leto romanje na sv. Višarje, gotovo ne bo zamudil te priložnosti. Več o tem vlaku se bo zvedelo po posebnih plakatih. — Za cerkev sv. Jožefa v Predoru v Bosni je daroval č. g. Iv. Ev. Obalo, župnik v pok. v Brunnsee na Štajerskem, 5 gld. Lepa hvala! — Učenci c. kr. državnega gimnazija v Celovcu, ki hočejo biti sprejeti v malo škofijsko semenišče, morajo se predstaviti do 16. malega srpana t. l. ravnatelju Marjanišča ter mu spisano prošnjo osebno izročiti.

Na Kranjskem. Občni shod vseh slovenskih Sokolcev bo v Ljubljani 8. in 9. malega srpana. Prišli bodo tudi hrvaški gostje. — Hranilnica v Kranju začne delovati prihodnji mesec. — V Razdrtem na Notranjskem umrl je posestnik g. Hinko Kavčič, deželni poslanec in vrl rodoljub slovenski. Naj v miru počiva! — Sv. misijon so imeli v Starem trgu pri Ložu.

Na Štajerskem. Cesto mislijo zidati iz Luč v Solčavo. Stroški so preračunjeni na 26.000 gld. Če ne bo premalo? — Knjiga „Sv. Pavel“, ktero so spisali Lavantinski knezoškof dr. Napotnik, izšla je v 2. natisu. Velja 1 gld. — V Škoflji vasi pri Celju so pri občinskih volitvah zmagali Slovenci. — V Celju se je ustanovilo vinorejsko društvo. — Na Zidanem Mostu so železniški vozovi stlačili nekega delavca. — Na sv. Višarje k Mariji Pomagaj pelje posebni vlak po jako znižani ceni od Celja in od Brezic skoz Ljubljano v ponedeljek dne 26. junija, ter se je pričel vspešno ravno kar razpošiljati. Zarad vspešnosti in vzojnih kart, bodisi posameznih ali za razprodajo, blagovolijo naj se udeleženci in prodajalci obrniti na potovalni odbor v Ljubljani, Marijin trg šte. 1. Neprodane karte vzame odbor nazaj in stroške hvaležno povrne.

Na Primorskem. V Tolminu je umrl Josip Ivančič, notar in deželni poslanec. — V Bujah so zaprli 8 laških mladenčev zavolj puntarskih spletek. — Shod laških katoličanov je bil v Korminu.

Po drugih deželah. Princezinja Štefaniya se je podala na potovanje na Dansko in Švedsko. — Na Dunaju se bo ustanovil list z imenom „Reichspost“. — Povodenj so imeli v Galiciji in Bukovini. Več mostov in hiš je bilo porušenih.

Duhovniške zadeve v Krškej škofiji.

Nevarno je zbolel čast. g. Martin Štembal, župnik v Čačah. Dne 11. t. m. ga je med Božjo službo zadel mrtvud. Blagi gospod bodi prijateljem v molitev priporočen! — Razpisane so fare: Šteben na Zili, Sirnica, Preblje, Št. Salvator in Malo Cirkno.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico napravi dne 29. junija 1893, t. j. na praznik sv. Petra in Pavla ob 3. uri popoldne v gostilni gosp. Jurija Müllerja, p. d. pri Urbanu v Štebnji **besedo** s tem-le vspešdom: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Poučni govor. 3. Igra „Oreh“. 4. Dražba ali licitacija. 5. Domača zabava. Med posameznimi točkami peli bodo pevci novo osnovanega prvega koroškega slovenskega pevskega društva iz Šmihela pri Pliberku. — Za licitacijo so pripravljene izvrstne reči: med njimi je mnogo različnega blaga za gospodarstvo in tudi krasna podoba svetih bratov Cirila in Metoda. Da bi se te besede ali zabavnega shoda udeležilo prav mnogo rodoljubnih Slovencev in pravih Slovencev, vabi najljubnejše **odbor**.

Vstop je dovoljen le udom, „družbe sv. Cirila in Metoda“ in po udih vpeljanim gostom. Pri tej priložnosti se bodo pobirali tudi letni doneski.

Za grobni spominek dr. Lutmana darovali so do sedaj sledeči čast. gospodje:

V 13. šte. „Mira“ izkazano	52 gld. 50 kr.
Jožef Stoinig, župnik na Zili	1 „ — „
Fr. Marinig, župnik v Št. Janžu	1 „ — „
na Mostiču	2 „ — „
H. Binder, župnik v Sv. Valburgi	2 „ — „
K. Zweiger, župnik v Svincu	2 „ — „

Skupaj 59 gld. 50 kr.

Za pogorelce v Brdu in Zahomcu v Ziljski dolini darovali so sledeči čast. gospodje:

V 16. šte. „Mira“ izkazano	72 gld.	— kr.
Ant. Wakonig, proš. itd. v Spod.		
Dravogradu	5	—
Ivan Ev. Obalo, župnik v pok. v		
Brunnsee na Štajerskem	3	—
Drag. Rous, farni oskrbnik v In-		
golsthalu	—	50
Nek Kranjec: „Svoji k svojim!“	5	—
Mat. Ambrož, dekan v Kaplji na		
Dravi	5	—
Henr. Angerer, dekan v Št. Lenartu		
v Lavantinski dolini	5	—

Skupaj 95 gld. 50 kr.

Zahvala.

Podpisani šteje si v prijetno dolžnost, najpri-
srčnejšo zahvalo izrehati za znesek 45 gld., kte-
rega mi je poslalo slavno uredništvo „Mira“ za
nesrečne pogorelce Zahomcem. Lepo se zahva-
lujem vsem blagim darilcem in dobrotnikom za
njih velikodušne milodare, istotako tudi slavnemu
uredništvu „Mira“, ki je milodare nabiralo. Vsem
blagim dobrotnikom obilnokrat izrečem: Bog plačaj!

Ziljska Bistrica, dné 9. rožnika 1893.

L. Vavtižar, župnik.

Loterijske srečke od 10. rožnika.

Linc	57	58	2	71	90
Trst	88	32	26	52	27

Tržne cene v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	30	6	60
rž	4	70	5	90
ječmen	4	20	5	25
oves	2	90	3	60
hejda	4	80	6	—
turšica (sirk)	4	20	5	25
pšeno	7	—	8	75
fižol	—	—	—	—
repica (krompir)	1	30	2	10
deteljno seme	—	—	—	—
grah	—	—	—	—

Sladko seno je po 2 gld. 80 kr. do 3 gld. 50 kr.,
kisló 1 gld. 40 kr. do 2 gld. 50 kr., slama po 2 gld.
10 kr. meterski cent (100 kil). Frišen špeh je po 70 do
75 kr. kila, maslo in puter po 95 do 105 kr. — Pitane vole
plačujejo mesarji po 33 do 35 gld. stari cent.

Št. 4606.

Razglas.

C. kr. deželno sodišče v Celovcu oznaní:
Vsled prošnje društva: „Dijaška kuhinja v
Celju“ po dr. Sernec-u kot dediča po France-tu
Kersche-tu dovoli se prostovoljna dražba:

I. v tej zapuščini nahajajočega se sodno na
13.277 gld. 55 kr. cenjenega posestva C. Nr. 14.
v „Freudenberger Strasse“ vl. št. 14 kat. občine
Celovec VI. okr.;

II. nahajajočih se premičnin.

ad I.) Za izvršitev dražbe posestva s pri-
tiklinami vred se le eden dan na

26. rožnika 1893

dopolodne od 11. do 12. ure

pri tem sodišču v sobi št. 45 s tem odredi, da se
bo posestvo le za, ali čez cenilno ceno oddalo.

Vsak, ki hoče ponuditi, ima položiti varščino
od 1400 gld. ali v gotovini ali v bukvicah kake
avstrijske hranilnice, ali v državnih dolžnih listih
po zadnjem kurzu dunajske borze.

Varščina vkupitelja ostane v sodni hrambi, do-
kler se le-ta izkaže, da je izpolnil dražbene pogoje.

Dražbeni pogoji, ktere ima vkupitelj podpisati,
kakor tudi zemljeknjižni izvleček morejo se ogle-
dati ali pri tem sodišču, ali pri c. kr. not. dr. bar.
Martinez-u v Celovcu, ali je dr. Sernec v Celju
pripravljen le-te listine kupcem pošiljati.

Dražba se le velja, če jo c. kr. deželno sodišče
v Celovcu kot zapuščinski urad odobri.

Dražba je prostovoljna in zategadelj ostanejo
na tem posestvu zavarovanim upnikom zastavne
pravice nekratene.

ad II.) Za izvršitev dražbe premičnin odredi
se dan na

27. rožnika 1893

dopoludne od 9. do 12. in ako potrebno
od 2. do 5. ure popoldne

v hiši št. 14., Freudenberger Strasse v Celovcu.

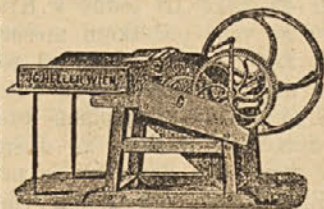
Premičnine se le oddajo za ali čez cenilno ceno,
imajo se takoj v gotovini plačati in odpeljati.

C. kr. deželno sodišče v Celovcu dné 30. vel.
travna 1893.

Tiskarna družbe sv. Mohorja
se uljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pis-
menih zavitkov itd. po najnižjih cenah.

Flaše za ol (pivo)
s patentiranim zaklepom prodaja
Jurij Treffer,
trgovec z glaževino in porcelanom v Celovcu
na novem trgu zraven Dorerjeve kavarne.
Kdor jih vsaj 50, dobi jih po tovarniški ceni:
polulitre po 10, litre po 11 kr.

Vsi stroji za kmetijstvo vinarstvo in moštarstvo!

Mlatilnice, vitle, trieure
čistilne mline za žito
rezalnice za krmo
aparate proti peronosperi
tlačilnice za vino
tlačilnice za sadje
mline za sadje

predmete za kleti, sesalnice za vse namene, kakor v
obče: vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštarstvo
razpošilja v najnovejših, najboljših konstrukcijah

IG. HELLER, DUNAJ

2/2 Praterstrasse Nr. 78.

Bogato ilustrovani katalogi v nemškem in slovenskem jeziku zastoj in
poštne prosto.

Najkulantnejši pogoji. — Jamstvo. — Stroji se dajo na poskušnjo.
Cene so se znova znižale! Prekupovalcem znaten popust!

Kmetija

četrt ure od Vrbe, pri cesti, na solnčnem lepem
kraju; 6 oralov polja, 3 orale seče, 13 oralov za-
raščene gozda, kjer se lahko za 1500 gld. iz-
seka, tudi se lahko ena parcela za vile prodá,
ker je blizu jezera, lep sadni vrt, pohoštvo v do-
brem stanu, velban hlev, pridelki se hitro v denar
spravijo. Več pove Janez Lipič, mlinar v Dolah
pošta Vrba (Velden).

Zaupnih mož v vsakej fari.

Velevažno, čez četrto stoletja obstoječe, povsod izvanredno
zaupanje in spoštovanje uživajoče domače **denarstveno pod-
jetje** (poroštveni zaklad znaša čez 20 milijonov kron), čigar
glavni sedež je na Dunaju, koje je cesarsko kraljevo privi-
legirano ter je pod vrhovnim nadzorstvom visoke c. kr.
državne vlade in čegar vsestransko priznana blagonsno de-
lovanje se razteza po vseh pokrajinah naše avstrijske domo-
vine, pooblašča v vsakej fari po jednega zaupnega moža
z nalogo, pospeševati večje razširjenje tega podjetja v do-
tičnem kraju.

Razumne, čislane in v denarstvenem obziru popolno za-
upanje uživajoče osebe, koje si želijo pridobiti vedno rastoči
postranski zaslužek za mnogo let, blagovolijo naj pod znamko
„201.191. Graz postlagernd“ več poizvedeti.

Kdor si hoče napraviti dobro kavo,
naj si kupi pristne

Ölzove kave

Ölzova kava
je najboljša in najčistejša primes za
kavo.

Ölzova kava
nema v sebi ne hrušk, ne pese, ne sirupa.
Dobi se v vseh prodajalnicah za
tržaško blago.

Red za točenje (Schank-Ordnung)

za županstva na Koroškem,

natisnjen v obeh deželnih jezikih (nemško-slo-
venski) in na željo nekterih občinskih zastopov
založen, dobiva se (po 10 kr. iztis) v tiskarni
družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Natorna vina

rudeča in bela.

Tirolec, rudeč po 16 do 18 kr. **siciljanec**,
črn, (najboljše laško vino) po 20 kr., **bela vina**
po 24 do 26 kr. liter. Za pristnost in trpežnost
se jamči. Pošilja se v sodih.

Zaloga moke
iz I. Budimpeštanskega parnega mlinarstva, vreče po
85 kil po izvirnih cenah.

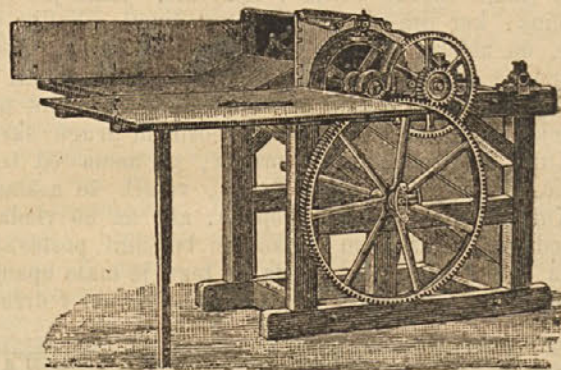
Priporočam tudi svoje drugo **tržaško blago**
in **žgane pijače** po nizkih cenah.

Kramarjem se daje še ceneje.

S spoštovanjem

Amand Prosen,

v Celovcu, kosarske ulice šte. 24.

Valentin Riepl

v Celovcu, Badgasse št. 5.

Zaloga vsakovrstnih strojev,

kmetijskih in šivalnih strojev, koles za te-
kanje (biciklov), sesalk itd. Prevzame tudi
vodovode in napelje vodo tudi na višavo.

Zdravila za živino.

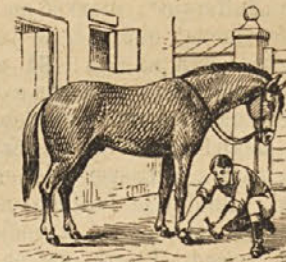
**Skušena redilna štupa
za živino,**

Rabi se skoro 40 let
z **znajboljšim vspehom**
večinoma po hlevih, ako
živinče ne more jesti,
slabo prebavlja; zbolj-
šuje mleko in nareja,
da krave dajo več mleka.

Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr.
5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 gld.

Cvet za konje.

Najboljši mazilo
za konje, pomaga
pri pretegu žil, ote-
kanju kolén, otrpne-
nju v boku, v križu,
otekanju nog, me-
hurjih na nogah itd.

Steklenica z ra-
bilnim navodom vred
stane le 1 gld., 5 ste-
klenic samo 4 gld.

Ta zdravila za živino se dobijo v

lekarna Trnkóczy-ja

v Ljubljani zraven rotovža

in se vsak dan s pošto razpošiljajo.

Mala kmetija,

okoli 5 oralov zemljišča, 5 birnov posetve, nekaj
gozda še stoji, pohoštvo v dobrem stanu, se prodá,
ker gre lastnica za možem v Ameriko. Cena
1700 gld. Več pové Marija Kanalec p. d. Gla-
žarca, Podturjo (Riegersdorf).

Novina na cerkveno-glasbenem polji:

Slava Bogu.

Cerkvene pesmi. I. zvezek. 20 mašnih. Zložila P. Angelik
Hribar in P. Hugolin Sattner, Ord. S. Francisci. Cena par-
tituri 80 kr., vsak glas 15 kr., po pošti 5 kr. več. Dobiva
se izključljivo le v frančiškanskem samostanu Ljubljanskem.